

[Arne Melchior]

især ikke uklar på det punkt, som både hr. Tinning og fru Lone Dybkjær angreb, for ministeren læste jo et brev op, han har skrevet en eller anden dato i januar, og hvori han sagde, at det var hans hensigt med disse undersøgelser og forhandlinger, der nu er i gang – hvis man kommer til det resultat at ønske ændringer – at fremsætte forslag til ændringer i indeværende samling.

Det må jo så være det, der er tidspunktet, hvor kulegravningen ad Folketingets normale kanaler og med de normale arbejdsmetoder foregår, og det er da klart ministerens ret, ja pligt, at vælge dette tidspunkt selv, nemlig når han har tilendebragt sine forberedelser, og ikke på et tilfældigt tidspunkt, fordi der på et eller andet tidspunkt af Stofa og andre er organiseret en læserbrevsstorm – og vi har jo forskellige PR-agenters ord for, at sådan foregår det. Skulle det kunne tvinge en regering og et Folketing til at sige, at nu skal det afgøres i dag frem for at afgøre det om nogle måneder, når undersøgelserne er foretaget? Der har både i Tower Air-sagen og i miljøsa-gen og i vejrtjenestesammenlægningssagen været eksempler nok i denne vinter på, at vi reagerer alt for meget på bølger af stemninger og ikke giver os den nødvendige tid til at gå i dybden med sagerne og så forelægge dem til afstemning, når de er undersøgt og gennemarbejdet.

Så skal jeg blot sige et par ord om Fremskridtspartiet. Hr. Dohrmann var også heroppe og brillere, lige efter at hans eget partis ordfører havde haft ordet, for han skulle nu spore debatten ind på rette spor, sagde han. Jo, det gjorde han jo også ved juletid. Da lod han sig forære en antenne af et firma, som havde interesse deri – ikke af en kreds af borgere, som han usandfærdigt fremstillede det dengang for offentligheden, nej, fra et firma, der er merkantilt interesseret – og den blev opstillet i strid med loven.

Hr. Dohrmann kunne, hvis han havde fulgt loven, have fået tilladelse til at opsætte den, fordi han jo bor et sted, hvor der ikke er forudset hybridnet inden for de kommende 24 måneder. Derfor havde det altså kostet ham fem minutters arbejde og et frimærkes pris at være en lovlydig borger. Men hr. Dohrmann foretrækker at provokere, og det har jeg ikke noget imod; men at provokere ved ulovligheder, det har jeg noget imod.

Men det er jo anden gang alene i denne samling, at vi oplever dette fra Fremskridtspartiet. Det er ikke mange måneder siden, fru Pia Kjærsgaard stod her og sagde, at hun ville blæse højt og flot på, hvad Folketinget vedtog af eventuelle rygeforbud; hun ville sandelig bryde loven og ryge, hvor det passede hende, også selv om det var i strid med loven. Og jeg mindes vist ikke helt galt, at da vi havde fartgrænsedebatten her i Folketinget, fik vi samme melding fra Fremskridtspartiet.

De tager loven i egen hånd, og de kører med den fart, der passer dem og ikke Folketingets flertal. De ryger, hvor det passer dem, og de opstiller parabolantenne i strid med loven. Det skulle være det nye fremskridt! Kære venner, jeg råder dette parti til at tage navneforandring til »Lovbryderpartiet«. Hvis det virkelig skulle være et fremskridt for vort samfund, at enkeltpersoner, oven i købet valgte tillidsfolk, tager loven i deres egen hånd, ja, så hører de til i kachotten og ikke i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg vil godt takke hr. Arne Melchior for den fremragende tale, han holdt om vilkårene for en minister for offentlige arbejder, om de forskellige sager, som kører, og hvordan de skal tackles. Det synes jeg er fint, for når hr. Arne Melchior taler om alt muligt andet end forespørgslen, så er det da i det mindste underholdende.

Når hr. Arne Melchior derimod taler om det, sagen faktisk drejer sig om, ville det tjene i hvert fald sagen – uden at jeg i øvrigt skal blande mig i det – og også hr. Arne Melchior bedst, hvis han helt lod være med at sige noget. Sagen er jo, at det, der er regeringspartiernes og Socialdemokratiets holdning i dag, er, at de ikke ønsker denne debat. Den fuldstændig på én og samme tid enestående og latterlige dagsorden, man har foreslået, og som handler om, at vi sidder og snakker et andet sted – og lad så være med at forstyrre! – fortæller jo egentlig, hvad Socialdemokratiets og regeringspartiernes holdning til forespørgslen i dag er.

Konsekvensen ville derfor være, at man lod være med at tage ordet. Så kunne vi blive færdige, og så kunne man fortsætte linjen